

Γιὰ φαντάσου... Τούρκων Στόλος και νὰ βομβαρδοβολῆ...
 ἄχ! ἂν εἶχαμε τὰ σκάουτ τοῦ Φουρνιέ, θρὲ κουρελιῆ,
 θὰ τὰ στέλλαμε θεδαίως γυναικίπαιδα νὰ φέρουν,
 ὅμοσι οἱ Ρωμηοὶ καθόλου τὸ συμφέρον των δὲν ξέρουν.

Πῖνω, Περικλιῆ, κι' ἐγὼ τὸ κρασί, τὸν ἄνθοςμα,
 καὶ φωνάζω ὅτ' ἄν Ρεούφ, γιεῖ σου, τζ' ἄνουμ, τόκα μία.
 Μὴ χαρὰ θὰ πάνε τώρα τὰ προνόμια τῆς Σάμου
 μὲ τοὺς Τούρκους τὰ χρυσά μου,
 καὶ μὲ σένα τὸν Πασσά μου.

Πῖνω κι' ἐγὼ Σαμῳώτικο μὲ κάθε τσελεπή
 και γίνομαι στουπί,
 και δὸς του φάλλου ὅτ' ἄν Χαμίτ και ὅτ' ἄν Ρεούφ ἐγκώμια,
 ποὺ λένε πὼς θὰ σεβασθῶν τῆς νῆσου τὰ προνόμια.

**Δεσινὰ Δεσινῶν
 ἐξ Ἀθηνῶν.**

Αγαπητέ μου Φασουλῆ, μισαὶ τρελλὸ κι' ἀλλοχώτικο,
 πὼς σὲ ζηλεύω σήμερα ποὺ πίνεις τὸ Σαμῳώτικο.
 Τι διάβολο νὰ κάνωμ; μοὺ λένε κεχνητὸς
 συμπατριῶται μας πολλοί.
 κι' ἐγὼ τοὺς λέω, Φασούλη:
 στὴν Πύλη ξαναστείλειτε και ὅτ' ἄν Δυνάμεις νόταις.

Ὅσο ἔμορφετε πρὸ πολλοῖς νὰ στείλετε και τώρα,
 κι' ἔμπρὸς παιδιὰ, μὲ τὸν ζουρνά και μὲ τὴν κλαπαδόρα,
 κι' ἀπὸ τὴν Σάμο πρόσφυγας καμπίσους νὰ δεχθῆτε
 κι' ἐπάνω ὅτ' ἄν προστατίδας νὰ ξαναστρηχθῆτε.

Τάδε λέγουσ' ὅτ' ἄν Σουλτάνοι ἀν προστατίδες Δυνάμεις:
 εἰς ἔλευθερος τὴν Σάμον εἶτε θέλεις νὰ τὴν κάμψω,
 και τὴν τάξιν νὰ τηρήσω και νὰ τὴν ἐπαναφέρω
 μὲ τοὺς τρόπους, ὅπου ξέρετε.

Μποῦμ! βομβάρδιζε, πυρπολεῖ,
 σφάζει, κόβει, πυροβόλει,
 κι' εἰς ἔλευθερος ἀκόμα και τὰ βρέφη νὰ σπαράξῃς,
 τὰ προνόμια τῆς νῆσου μοναχὰ νὰ μὴν πειράξῃς.

Μὲ στρατοὺς και στέλους κτύπα
 και κρασιὸ βαρίλια τρύπα,
 και τὸν ἄνθοςμαίν χύνει
 και σὰν Βάχχος πίνε πίνε,
 κι' αἷμ' ἔς τρέχη και κρασί
 μὲς ὅτ' ἄν Σάμου τὸ νησί.

Ἔλα πάλι μὲ σφαγὰς και μὲ φόνους νὰ τρυφήσω
 και ρουθοῖν μὴν ἀφήσω,
 κι' ἔς δεσπῶ και ὅτ' ἄν Σαμῳίους ἢ μεγάλη δύναμεις σου,
 μοναχὰ νὰ μὴν πειράξῃς τὰ προνόμια τῆς νῆσου.

Ἔνα μακελλεῖς, Σουλτάνε,
 και τὴν Σάμο τώρα κάνε,
 και τὸ μεσοφίγαρρό σου νὰ τὸ βλέπουν μετὰ τρόμου,
 σύμβολον δικαιοσύνης, τάξους, εἰρήνης, νόμου,
 μὲ τοὺς κύκλους τῆς Εὐρώπης μοναχὰ νὰ μὴν παράξῃς,
 και τὰς πρώτας προνομίας τοῦ νησοῦ νὰ μὴν πειράξῃς.

Τέτοια λένε κι' οἱ Τζῶν-Μποῦλλ κι' οἱ συμπέθεροι κι' οἱ Γάλλοι,
 ποῦναι φίλοι, συγγενεῖς, και προστάται μας μεγάλοι.
 Ἄλλὰ δὲν μοὺ λές ἀλήθεια, ξυλοπρόσωπο γελοῖο,
 γιατί γράφεις πὼς ὅτ' ἄν Σάμο δὲν ἔστειλαμ ἕνα πλοῖο;
 Ἐστειλαμε τὴν Σφακτηρία δυνατὴ κι' ἀρματομένη
 πρόσφυγας ν' ἀνακαλύψῃ κι' ἀπ' ἀλλόγῃ νὰ πηγαίνῃ,
 νὰ μὴν τύχη και τὴν ἴδων και τῆς ρίζουν καμμὰ μπάλα
 και μὰς ἔδρουν συμφοραῖς και τρεχάματα μεγάλα.

Πλὴν ἐγὼ, θρὲ Φασουλῆ,
 δίνω μία συμβουλή,
 και νὰ στείλωμ, φωνάζω, και τὴν Δόξα και τὴν Νίκη
 νὰ ρωτῶ κι' αὐτὸ κι' ἔκαιο τὸ παράδεικο κακί:
 μήπως ἔτυχε νὰ ἔδρ' ὅτ' ἄν πελάγη πουθενά
 καὶ πρόσφυγας Σαμῳίους, ὅπου ἦσαν τὰ βουαῖ;

**Ἐπιστολὴ Δευτέρα
 κάπως σοβαροτέρα.**

Σ ἄ μ ο ς — Κι' ἐγὼ, θρὲ, Περικλιῆ, γι' αὐτὰ τὰ γεγονότα
 φρονῶ πὼς πρέπει νὰ σταλῇ και μία νέα νότα.
 Μία διαμαρτυρία μὲ δύναμει γραμμένη
 ἀξίζει δὲ θωρακιστὰ, Ρωμηοὶ συφορασμένοι.

Ἐσὺ τῶν νέων Ἀθηνῶν μετρᾶς τὰ πεζοδρόμια
 περὶ μεταρρομίσους λαλῶν Ἰπουργικῆς,
 κι' ὁ Παπαοῦχ θὰ σεβασθῇ τῆς Σάμου τὰ προνόμια
 διὰ τῆς καταργήσεως τῆς χωροφυλακῆς.

Νέαις συμφοραῖς μεγάλαις...
 ὁ Καλλὴ μὲ γίλας μπάλας
 ἔτρησε θαρίλαις κι' ἄλλαις.
 Κι' ἄνθοςμαῖς ξεχειλίξει,
 κι' ὁ Ρεούφ Πασσᾶς τρικλιξει,
 μὲ κι' ἐγὼ γὰρ τὸν Σουλτάνο πίνω μὲ χρυσὰ ποτήρια,
 ποὺ προθύμως πάντα κάνει τὰ δικά μας τὰ χατήρια.

Εἰς τῆς Σάμου τὸ Βαθὸ, τῶν ἰσοτεφάνων θρέμια,
 φιθυρίζω μοναχός: μὲρὸς βαθὸ και πίσω ῥέμμα,
 και τῆς γῆς τῆς ἐλευθερίας φάλλου τὰ προνόμια,
 ποὺ κι' αὐτὰ σὰν τῶν Σαμῳίων τὰ θαρρῶ παρόμοια,
 και θυσίαν τὰ προσφέρει ὅτ' ἄν κομμάτων τὸν βαμῶν
 κάθε κύριος Κοπάσης και κυρίαρχος ἡμιῶν,
 κι' ὅποιος θέλει, Περικλέτο, παίζει πρόσωπον δυνάστου
 δίχως δόλου νὰ φοβᾶται πὼς θὰ φάῃ τῆς χρονιάς του.

Κατόπι τοῦ βομβαρδισμοῦ γαλήνη κι' ἡσυχία,
 λέν πὼς θὰ φύγῃ κι' ὁ Ρεούφ κι' ἄλλοι κρεμανταλάδες,
 μὲ στείλειτε μου μερικὰ τοῦ Στόλου μας λαχεῖτα
 νὰ τὰ πούλησω ὅτ' ἄν Καλλὴ και ὁ ἄλλος Τουρκαλάδες.

Ἐξ Ἀθηνῶν.— Σὲ χαιρετῶ, και κάνε μου τὴν χάρη
 ὅτ' ἄν σκόνης τὸ πτολιθερον ἀμέσως νὰ κοπιάσω,
 γιὰ νὰ σοὺ δώσω, Φασουλῆ, και μὲ τὰ δὲρ σπηλιζέρι
 καθὼς ἐκείνω πούφαγε κι' ὁ κύριος Κοπάσης.